

אור האמונה

פרשת בא

שבת קודש ♦ ו' שבט, תש"פ

גיליון מס. 719

פסוק

כל מטרתנו בהפצת העלון היא זיכוי הרבים.

קחו חלק בהפצה ותזכו למתנות הנפלאות
שמבטיחים חכמנו זכרונם לברכה:

"כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו"
(פרקי אבות)

"כל המזכה לאחרים, אותה הזכות עומדת לו
ואינה סרה ממנו" (הזוהר הקדוש)

מותו להדפיס, לצלם, לשכפל ולהפיץ את העלון כנאמר:

"אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות"
(חסד לאברהם)

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרַעֲהוּ כִּי אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת לְבֹו וְאֶת לֵב עֶבְדָּיו" (מד, יח).

מהו הכבדתי? וכי לא רצה הקב"ה שיעשה פרעה תשובה? ואם כן למה הכביד לבו עד כדי כך שלא היה מקבל דבריו של הקב"ה? אלא כך דרכו של הקב"ה, שהוא מתרה באדם פעם ראשונה, שניה ושלישית ואם אינו חוזר בו הוא נועל בו מן התשובה כדי לפרוע ממנו מה שחטא וזהו – "כי אני הכבדתי את לבו" (שמות רבה).

הקב"ה הכל זה טוב, אבל מה שנראה לנו טוב יותר ומה שנראה לנו טוב פחות ומה שאנחנו לא מבינים שזה טוב, הכל מאת ה' כי אין עוד מלבדו.

אדם יכול להתלונן שנים על אשתו, לחשוב שאשתו מאד גרועה, או להתלונן על איזה רבה בחיידר, או על שכן שלא אומר לו שלום, או על איזה ילד שמקצר לו את החיים, והוא בטוח שהצרה היא בגלל הדבר הזה והזה ואחר כך הוא פתאום מגיע לאיזה השגה, לאיזו הבנה, הוא קולט שהצרה נמצאת בתוכו. כי אם היה מסתכל אחרת על החיים, אז פתאום הכל היה נראה לו אחרת. וזה בכלל לא האשה וזה ולא השכן ולא הילדים. הכל זה הדעת. דעת קניית מה חסרת, דעת חסרת מה קניית. הדעת זה ההסתכלות הנכונה על הדברים. שהכל זה ה', שאין עוד מלבדו.

כל מה שאנחנו מבקשים וכל מה שאנחנו צריכים זה הברכה הראשונה שקבעו אנשי כנסת הגדולה בתפילת שמונה עשרה, אחרי אבות גבורות וקדושה, ומהי? החונן לאדם דעת. כלומר, דבר ראשון שאדם מבקש זה דעת. יש רק דעת אחת בעולם הזה, והיא לדעת את ה', להאמין בה'. לחיות את מציאות ה'. אם אדם מאמין שהכל מה', וכל מה שקורה לו בחיים זה הכל לטובה, הוא לא צריך להתרגש משום בעיה. קרה לי איזה משהו, זה לטובה.

פרעה הוא אחד האנשים שקיבל הכי הרבה רמזים בעולם מה ה' רוצה ממנו, ואף על פי כן הוא לא הבין. הבעיה היא שלכל אחד מאיתנו יש את

גִּאֲלַת נֶפֶשׁ

יהודי, אסור לו לשכוח את יציאת מצרים. "זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים" (יג, א). ולא רק לזכור, ממש לחיות את זה, זה ציווי: "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". למה זה כל כך חשוב? כי יציאת מצרים זה לא רק יציאה לחירות מהשעבוד הגשמי. יציאת מצרים היא בעיקר גאולת הנפש. זו יציאה משעבוד של הטבע אל תוך האמונה הטהורה שאין עוד מלבדו. מה זה אדם? רק מי שיש לו דעת לידע ולהבחין שיש אדון ומנהיג מושל ומשגיח שמאיתו הכל.

כל רגע שאדם לא זוכר שאין עוד מלבדו, הוא נמצא בעצבות. או שהוא נמצא בגאווה. אם מצליח לו, זה גאווה. אם לא מצליח לו, אז הוא ביאוש. עד היום האחרון האדם צריך ללמוד את העניין הזה שאין עוד מלבדו. כי אנחנו לא באמת יודעים. כי ברגע שיש לו איזה עצבות, איזה כעס, איזה דאגה, כשאנחנו חושבים שמגיע לנו משהו וזה לא אכן נעשה, כל פעם שאדם רואה שקורה לו משהו לא טוב, זה סימן שיש לו בעיה עם האין עוד מלבדו, זה עוד לא ברור לו במאה אחוזים.

מהרגע שהילד נולד אומרים לו את זה, מספרים לו את זה, שחן מהקב"ה אין שום דבר בעולם. הוא לומד להגיד "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד", הוא לומד, וההורים שלו לומדים יחד איתו שכל מה שקורה לו בחיים, הן הדברים הטובים והן הדברים הפחות טובים אם כי בעצם הכל טוב, אצל

ה'פרעה' הקטן הזה בתוך הלב שמכניס בו את הישות, את הגאווה, הוא מחפש כבוד, הוא שוכח שהכל זה מה' יתברך. פרעה הלך עם הישות הזו עד הסוף, הוא טען שהוא בעצמו הבורא, "לי יאורי ואני עשיתי", זאת אומרת שאני בראתי את עצמי... אנחנו חייבים לבטל את קליפת פרעה הזו שמתלבשת בכל אחד מאתנו, צריך להחזיר את הכבוד לה', לזכור שהכל זה ממנו יתברך, כל ההצלחות וגם כל הכשלונות. אז לא תהיה גאווה ולא תהיה עצבות.

העולם בנוי מעלויות וירידות, לכל אדם בעולם יש עליות וירידות. כשאדם נמצא בעליה הוא בתוך אור, הוא רואה את הדרך בבהירות, כל דבר שהוא עושה בעבודת ה' מאיר לו והוא מוצא טעם ויופי בחיים. ולהיפך כשמגיעים ימים של ירידה, שאז האדם נמצא בחושך, הוא לא רואה את הדרך, כמעט שום דבר לא מצליח לו ונדמה לו שה' מרחיק אותו. יצר הרע מתגבר אז להפיל את האדם לעצבות, להרגשה שהוא לא שווה כלום ומה שצריך אז יותר מכל זה אמונה שלמה שהחושך הזה יגמר עוד מעט ויחזרו הימים הטובים. כי ככה ברא הקב"ה את עולמו. ויהיה ערב ויהיה בוקר.

העולם הזה בנוי מנסיונות. כל אדם עובר נסיונות בחיים שלו, אם במציאות זיווג, אם בפרנסה, אם בבנים, אם בשלום בית, אם בבריאות, כל מיני סוגים של נסיונות. ורק עם אמונה אפשר להחזיק מעמד בכל מה שעובר. תאמין שהשם יודע מה שהוא עושה עם כל אחד ואחד. תאמין שהוא עושה איתך את הטוב ביותר. אתה צריך להאמין באמונה שלמה שמפה תצמח הישועה שלך, דווקא בדרך הזו, דווקא על ידי הקשיים האלה. זה המסלול שהנשמה שלך צריכה לעבור כדי להגיע לתיקון שלה.

ברגעים הכי קשים, בחושך הכי גדול, תזכור שה' איתך. הוא יודע מה עובר עליך, הוא חי את הצער שלך. "בוא אל פרעה" אומר הקב"ה למשה. למה בוא? למה לא לך אל פרעה? בוא, אני ואתה נלך ביחד. אין לך מה לפחד ממנו. אני בא איתך. השם תמיד איתנו. אנחנו אף פעם לא לבד. זה התענוג הכי גדול של הקב"ה, שהוא מתענג מהעבודה שעושים האנשים בעולם הזה, שנאבקים בחושך, שעוברים כאלה יסורים קשים, שהעולם כמו מתמוטט עליהם והם ממשיכים. אני בשיא החושך אבל אני יודע שאתה נמצא. אני מתחזק באמונה שהכל ממך אבא והכל לטובה.

הרבה אמונה היה צריך כדי לצאת ממצרים. הרי עוד לא הכירו את ה'. אפילו לא ידעו מה שמו. אהיה אשר אהיה, זה השם שלי כרגע ואתם צריכים להאמין בי, לעזוב הכל וללכת אחרי. כולם הולכים אחרי פסילים ואלילים, אתם תלכו אחרי.

הקב"ה שלח להם התנוצצות כזו גדולה, כדי שיהיה להם את הרצון לעזוב הכל ולהימלט. אין זמן להכנות, "וגם צידה לא עשו להם" (יב, לט). ממצרים בורחים, אין זמן לחשוב, לדאוג מה יהיה, אם מתחילים לחשוב אפשר להישאר שם ח"ו. זה מה שקורה בעצם לכל בעל תשובה, שקיבל הזדמנות בלתי חוזרת, שלחו לו אור גדול לרגע אחד. פתאום הוא מרגיש שאיזה כוח עליון לוקח אותו ביד ומוליך אותו, כזה אור אלוקי שזה בכלל לא דרך שכל של בן אדם, מאיר לו את הנשמה, גורם לו לרצות לעזוב את הכל ולהתחיל חיים חדשים לגמרי שהוא בכלל לא מכיר. והוא מתחיל לרוץ אחרי האור הזה, עוזב הכל מאחוריו, כי לא כל יום השם יתברך שולח לאדם התנוצצות כזו. ברגעים האלה, כששולחים לאדם אור כזה גדול, הוא זוכה להכרה שאין עוד מלבדו, שיש רק ה' בעולם. ואחר כך לוקחים לו את זה והוא כל החיים נאבק כדי שזה ייהפך להיות חלק ממנו. כמו שבמתן תורה ראו עם ישראל את הקב"ה, ראו שאין עוד מלבדו, אבל רק לאותו רגע.

אדם כל שניה יש לו תקלה, יש לו תקרית בחיים, כל שניה יש לו בעיה חדשה בחיים, וכל דבר שקורה הוא צריך להגיד גם זו לטובה ולהמשיך לשמות. זה כזה נסיון עצום! הוא צריך כזו אמונה! עד כדי כך שרבי עקיבא היה צריך עשרים ושנים ללמוד מרבו, נחום איש גמזו, את האמונה הזאת, שה' עושה רק טוב. אם אדם אומר על כל דבר גם זו לטובה, הוא יצא מכל היסורים, הוא יראה ניסים ונפלאות.

יהודי מלשון הודיה, הוא תמיד מודה, הוא תמיד שר, מה שה' עושה זה טוב, ה' איתנו תמיד, ה' הולך איתנו, ה' לא עוזב אותנו אף פעם. יהודי שלא מאבד את האמונה אף רגע, ושמח בכל מצב בחיים, הוא ניצול מכל הצרות.

אנחנו רגילים כשיש חסרון, ונתמלא החסרון, אז אומרים תודה. אבל אם החסרון כבר מלא מלפני כן, לא צריך להגיד תודה? צריך להגיד יותר תודה! לא לחכות שה' יקח מאיתנו כדי שנתחיל להעריך מה היה לנו. כל הזמן לעצור, לשאת מבט אל השמים, להגיד תודה רבנו של עולם על הכל.

ככל שנתחזק בבן אדם לחברו, כך יתחזק החבור שלנו אל השם. התורה הקדושה מביאה בפרשת השבוע את המצווה הראשונה שנתן הקב"ה לעם ישראל, קידוש החודש. מחפשים את הנקודה הקטנה קטנה של הלבנה החדשה וכשמוצאים אומרים בית דין: מקודש מקודש. כשאתה לא מוצא בחברך שום דבר טוב, תמשיך לחפש. עד שבסוף תמצא. כמו משה רבנו שחיפש את נקודת האור של הלבנה החדשה ולא מצא, ובא הקב"ה ועזר ואמר לו: אתה רואה את הנקודה הקטנה הזו שבקושי רואים אותה? כזה ראה וקדש. כמה שהיא קטנה היא גדולה. היא נפלאה, תקדש אותה כי היא תפרח ותגדל עד שתהפוך לאור גדול.

הרבה יותר קל לנו לפסול, לראות את החסרונות, להתרחק מאנשים מסויימים מאשר למצוא בהם משהו טוב. צריך להתאמץ, כמו שמשה רבינו התאמץ וכשמתאמצים הקב"ה עוזר ומוצאים. נקודה טובה זה מושג אדיר. זוהי עבודת קודש לזהות את הטוב שבשני ולהתפעל ממנו. אתה מתחבר אל ה' עם הנקודה הזו. הצדיקים הגדולים עוסקים בעבודה הזו תמיד. ככה הם מעוררים רחמי שמים. ככה הם מקרבים את הגאולה. אין דבר כזה שאדם הוא כולו רע. כל יהודי יש לו נשמה קדושה, כל יהודי הוא יצור אלוקי.

גם על הקב"ה אנחנו צריכים להסתכל בעין טובה. אנחנו יותר מדי עצובים, ולא מרוצים, וקיפחו אותנו, ולא קיבלו אותנו, לשני זה לא קרה לי זה קרה, לשכן הולך מצויין ומה יהיה איתי, אנחנו שוכחים שיש מישהו מלמעלה שמנהל פה את הכל וכל פעם שאנחנו מתלוננים, וכועסים, ומרגישים מקופחים, זה כאילו אנחנו אומרים להקב"ה: אתה לא מנהל בסדר את העולם ח"ו. ככל שמתקרבים אל ההשגה שאין עוד מלבדו, שהכל מאתו יתברך והכל לטובה, החיים הופכים להיות הרבה יותר שמחים, כמו בסיפור הבא:

מדוע הסובארו מחייכת

הסובארו סטיישן המיושנת של האברך החשוב והמתמיד ר' אריה דרורי, הינה הסמל המסחרי שלו, כמו של עוד הרבה אברכים, שמסתפקים בחתיכת פח אמינה זו, המהווה ד"ש חם ודי מוצלח מיפאן. למרות צורתה המזדקנת, כתמי החלודה שנמתחו על הפח, הטמבון השקוע והבגאז' העקום... היתה זו סוסתו הנאמנה, שיותר מעשר שנים לא מאכזבת.

וכבר הכבירו שבחים דרושי רשומות ממחוזות המוסכים וחשמלאי הרכב, שכנראה הקב"ה בירך את הסובארו מסיבות הכמוסות עמו, ולכן היא זכתה בתואר מכוניתו הצמודה והאמינה של אברך בן ימינו. נו, נו, אמרו,

אמרו. האמת ניתנת להיאמר, שהסובארו של ר' אריה דרורי באמת לא עשתה צרות. "היא תמיד מחייכת" היתה רעייתו מתלוצצת על הטראנטה. כן, כן, חוץ משמן, מים, וטיפול חד שנתי לפני תשעה באב, טרם היציאה לנופש "בין הזמנים", היא לא דרשה הרבה. הגשמים שטפו אותה, והקיץ ייבש אותה, אבל מעולם לא שמעו אותה מתלוננת. מיכל בן 4 ליטר דלק שכן כבוד בבאגאז' למקרה של תקיעה בלי בנזין, וגם תקיעות מן הסוג הנ"ל היו ספורות ממש. ועכשיו, אם תרצו או לא, כל עוד אתם צועדים על נתיבי סיפורנו, נלמד אתכם פרק מיוחד בינו, כיצד סובארו ענתיקה מסוגלת להיות שליחה שמיימית ל... למה? אתם שואלים, סבלנות.

צהרי ערב שבת קודש, משפחת דרורי הצעירה על טפיה ועולליה מעמיסה את עצמה על תיקיה ומזוודותיה, ומצטופפת לה על ספסלי המכונית שתמיד מחייכת, ופניהם דרומה, לשבת קסומה ונעימה בעיירה הדרומית, אצל סבא וסבתא דרורי. על פי התכנון המקורי, מדובר בלא יותר משעה וחצי נסיעה, ועוד נותרות שעותיים להכנות.

כמו תמיד רק אריה בודק שמן, מים, שופך קצת מים על השמשה הקדמית ומנענע וישרים. מניעים, יוצאים מן העיר, תפילת הדרך, השמים בהירים והילדים שרים, מה צריך יותר מזה? לא צריך יותר מזה. אבל מי שאמר והיה העולם, הוא גם מי שעושה חדשות, ובעל מלחמות, ורוקם תאוונות דרכים. תאוונה פה, תאוונה קטנה שם, פקק גדול פה, פקקון קטן שם, הזמן נמרח כמו אבוקדו רך והשעון רץ ואוטוטו שבת.

ר' אריה מביט בשעונו, עוד 20 דקות הדקלת נרות, "וואוו נורא מאוחר" באופן מפקה לה העיירה הדרומית ורומזת בעיניה היפות "נו, תזדרזו עוד מעט שבת". ר' אריה היישיר מבט למחוננים, הוופה, המנורה אדומה מהבהבת. אין דלק. "אתדלק עכשיו או במוצאי שבת? התייעץ עם רעייתו" "אין זמן אריה, קודם כל שבת. אפילו הסובארו מחייכת מן השאלה התמימה שלך". נו טוב, חמש דקות לפני ההדלקה נחתו הדרורים היקרים, התחבקו עם סבא וסבתא ומהר מאד נעו לכיוון בית הכנסת.

איך היתה שבת? כמו תמיד נפלאה משביעה ומרגשת, ואין אצלכם? ולכל שבת יש מוצאי שבת. מיד אחרי ההבדלה לאחר חיבוקי פרידה, העמיסו הדרורים את עצמם על הסובארו ופניהם צפונה, על רקע שירי מוצאי שבת קודש "לכבוד חמדת לבבי אליהו הנביא", העולים מן הטייפ.

אחרי חמישה ק"מ הסובארו החלה לקרטע. "אוי, אוי, שכחתי לתדלק" קיטר ר' אריה. הקירטוע הלא אופייני נמשך עוד כמה מאות מטרים עד לעצירה מוחלטת. הסובארו כבר לא מחייכת. הוא ניגש לבגאז. מיכל הדלק מפלסטיק איך לא, היה ריק.

לשמחתו של האברך היקר, אורותיה של תחנת דלק הבהבו בחשיכה, ממרחק של 200-300 מ'. הוא אחז את המיכל. נפרד מהמשפחה והחל לצעוד. ר' אריה נכנס לתחנה והנה שלט ענק ומואר מקדם פניו "אצלנו פתוחים 24 שעות, שבעה ימים בשבוע!" קינאת פנחס בן אלעזר בן אהרון הכהן החלה לפעפע בקירבו "כאן רומסים את השבת בריש גלי, אני לא אתדלק כאן!!!" החליט. הוא צעד לעבר הכביש הראשי והחל לאותת לנהגים לעצור לו. חמישה ק"מ צפונה ישנה תחנה נוספת.

אחרי 10 דקות עצרה לידו מכונית לבנה מפוארת, הנהג, צעיר חילוני עם שיער ארון ועגיל באזון שאל: "כן אדוני, לאן?" "לתחנת הדלק הקרובה. נתקעתי בלי דלק". "תדלק כאן, למה לך נסוע לשם, תדלק כאן" התפלא הצעיר. "כאן לא אתדלק, ואל תשאל למה, כי לא תבין". "היכנס חביבי

אקפיץ אותך לשם, ועכשיו תסביר לי מה ההגיון שלך..." הסתקרו.

ר' אריה נכנס, התיישב, אחז במיכל הפלסטיק וכשכולו נסער אמר "תגיד לי בחורציק מה שמך ושם אבין?" "שמי רן שומרני, ושם אבא שלי, יעקב". "אז ככה, שמי אריה. תאר לעצמך שנתקעת בלי דלק, ואתה צועד כמוני לתחנה הקרובה והנה במרכז התחנה שלט ענק מואר ועליו כתוב "חייבם לחסל את יעקב שומרני ולהרוס לו את החיים" או לחילופין, "כאן בזים ושונאים ומתעבים את יעקב שומרני". נו, מה אתה אומר, היית מתדלק פה?, "הייתי מעלה אותה באש..." הפטיר הצעיר "אז מה אתה רוצה להגיד לי שיש שם שלט נגד אבא שלך?" "בפירוש כך" חתך דרורי, "תחנת דלק - שמודיעה פומבית על רמיסת השבת שהיא בבת עינו של אבינו שבשמים, של אבא שלי, בוראי ויוצרי, ראוייה להחרמה. אצל יהודי שומר מצוות השבת היא מקור הברכה והאור, השמחה והשפע. ופגיעה בה, היא פגיעה באבא שצויה על שמירתה וכבודה, ומי שיראת שמים נוגעת בלבבו, לא פוגע באבא".

הצעיר החריש דקה ארוכה. "הבנתי ר' אריה. אתה מוצא חן בעיני בגישה שלך, אשמח שנשמור על קשר" המכונית נעצרה מול תחנת הדלק הבאה. ר' אריה מילא את המיכל, הנהג הצעיר עשה סיבוב פרסה והחזיר את אברכנו לסובאריתו. השניים נפרדו בדידות, לא לפני שהחליפו מספרי טלפון.

במשך חצי שנה שוחחו ביניהם מפעם לפעם, עד שהקשר משום מה נותק.

אחרי שש שנות ניתוק, בשעת לילה מצלצל הטלפון בבית הדרורים, "הלו, ר' אריה מה שלומך?". ברוך השם, מי הדובר החביב?" "שכחת ידיד... השבת היא בבת עינו של אבא שלנו בשמים". הו, הו, מה שלומך? ממש מרגש לשמוע את קולך. איך מתקדמים?" "שמע ר' אריה יקירי, אני אומנם עדיין לא צדיק גדול, אבל הורי שהתגוררו בקנדה היו אנשים מסורתיים, אמא נפטרה לפני חמש שנים ואבא הלך לעולמו לפני חודש. אין לי מושג איך נפלה על אבא רוח קדושה וטהרה, ובצוואה שהותיר לי, אני כירש יחיד, הוא כתב: "על רן להעביר 10% מערך הירושה בכסף, לאברך ירא שמים, המטופל בילדים והשוקד על לימוד תורה". נכנסתי להלם, מה לי ולאברכים? מאיפה אמצא אברך ירא שמים מטופל בילדים ושוקד על התורה... חשבתי לנסוע לבני ברק ולהתחיל לחקור.. ולבדוק... פתאום תוך כדי הרהורים מרצדת בעיני תמונה של מוצאי שבת ההיא, בשעת לילה די מאוחרת. אברך נתקע עם סובארו, עומד מול תחנת דלק מחללת שבת... מי רואה אותו? מי יכול לדעת שיתדלק כאן? התינוקות באוטו, אשתו לחוצה, מי בכלל עוקב אחרי? רק בורא עולם בלבד... מציץ מן החרכים.. והוא ר' אריה מכריע, חד וחלק. כבודה של השבת, כבודו של בורא עולם מעל לכל... ואז אני מגיע ושומע ממך את השתלשלות הדברים. נו, אז תגיד לי ר' אריה, ההתנהלות שלך איננה מעידה על יראת שמים? ההתנהגות שלך תפורה בדיוק לצואה של אבא שלי!!! ר' אריה נבון "נו נו, כל יהודי נוהג כמוני, לא המצאתי כאן משהו חדש".

יומים אחר כך הם נפגשו. דירה חדשה בת 4 חדרים בעיר חרדית היתה תנובת המפגש הלילי.

אחרי חנוכת הבית ידרון ר' אריה במדרגות. "אני לא מאמין, אתה עדיין סוחב את הסובארו?! תחליף אותה, קיבלת כסף גדול מתנה מהשמים!" השתאה רן. "אשתי לא מעוניינת במכונית אחרת בעד שום הון שבעולם... היא אומרת שהסובארו הזו היא מבורכת ותמיד מחייכת", סיכם ר' אריה דרורי, והיישיר מבט חד בפח החלוד של מכסה המנוע, שבאמת חשף חיוך

מאחורי הסיפור:

מעבר לחיוך המבטיח מן הסובארו האופיינית, גיבורת סיפורנו, דומני שמפעם לפעם עלינו להתחזק ולעורר את נושא חיזוק עסקים שומרי שבת.

(מתוך סידרת ספריו של הרב יעקב (קובי) לוי.)

תפלה

רבנו של עולם!

תעזור לי לחיות את אותו משפט שכששמעתי אותו פעם ראשונה הרגשתי שזו אחת המתנות הכי גדולות שקיבלתי בחיים והמשפט הוא: כל מה שקורה לך בחיים, תוריד את הראש.

כשאני צריך לצאת מהרחוב שלנו לקבל את גליונות אור האמונה מבית הדפוס, ורכב בלי נהג עומד באמצע הכביש ולא מאפשר לי לצאת, ואני מתחיל בצפור כמו משוגע,

כי מחכים לי, ומה זה החוצפה הזאת, ואני כועס, אני כבר לא איתך אבא כי כשכועסים מתנתקים, ואז הנהג חוזר בריצה ומכה על הלב בתנועת "אשמנו בגדנו" ואני כל כך מתבייש שלא הורדתי את הראש ולא לימדתי כף זכות ולא חיכיתי בסבלנות.

וכשאני עומד באולם התפילות במקום שאני רואה טוב את הרב, ולאט לאט אנשים שהיו אחרי מכניסים מרפק לפני (מה שנקרא "שיטת המרפק") ותוך דקה שתיים הם כבר לגמרי לפני בלי שהרגשתי איך זה קורה לי, ובמקום

להוריד את הראש ולשמור על השמחה שלי אני מתחיל להיאבק עם אנשים נוספים שמנסים לעשות אותו דבר ואז אני כבר לא איתך אבא, ולא עם הרב, אני עם העצבים שלי והפסדתי הכל.

וככה יש כל כך הרבה מקרים במשך היום שבהם אני רואה שוב ושוב שלהוריד את הראש בהכנעה ולוותר, לוותר, לוותר, זה התענוג הכי גדול שיש. כי זה אומר להיות מחובר לאבא שבשמים וזה התענוג הכי גדול שאני מכיר. זכה אותי אבא.

שבת שלום והבהרה!
מנחם אזולאי

בכל נושא אישי - ניתן לפנות לכותב העלון בפקס. 02-6242148

בכל נושא אחר - ניתן לפנות לטלפון 050-4178148

העלון טעון גניזה

להורדת העלון: מאתר "אור האמונה" - ohraemuna.com

מאתר "לדעת" - <http://ladaat.info/gilyonot.aspx>

להצטרפות לרשימת התפוצה: r.m.azolai@gmail.com